

Arrest

nr. 92 074 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, in functie van zijn Nederlandse dochter, op 25 november 2011 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 mei 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 28 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2011 werd ingediend door

*Naam: [A.]
Vooma(a)m(en): [M.D.]
Nationaliteit: Afghaan
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43,2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat het verblijf mag geweigerd worden om redenen van openbare orde wanneer ze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Uit de signalering, vanuit Nederland, van het Schengen Informatie Systeem blijkt het volgende:

“Bovengenoemde vreemdeling is bij beschikking van het ministerie van justitie ongewenst verklaard ex art. 67VW 26 juni 2008. De reden van ongewenstverklaring is als volgt: De toepasselijkheid van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag van 1951 leidt tot het oordeel dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. De handelingen waarvoor betrokkene verantwoordelijk kan worden gehouden zouden ook naar Nederlands recht zware misdrijven opleveren. Om te voorkomen dat Nederland een gastland wordt van personen die dergelijke misdrijven hebben gepleegd, vordert de toepasselijkheid van artikel 1F derhalve dat betrokkene in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst wordt verklaard in de zin van artikel 67, eerste lid aanheffen onder E van de vreemdelingenwet. Betrokkene staat voor onbepaalde tijd gesignaleerd.”

Artikel 1F van de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 1951 stelt: “De bepalingen van dit verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat

- 1. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;*
- 2. hij een ernstig; niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;*
- 3. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.*

De toepasselijkheid van artikel 1F van de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 1951 in Nederland leidt tot het feit dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de ernst van de feiten blijkt dat de bescherming van de openbare orde, alsmede het voorkomen van strafbare feiten en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, zwaarder dient te wegen dan het belang van betrokkene bij een ongestoord familie-en gezinsleven.

Uit de bovenstaande feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Bijgevolg wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis juncto artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Volgens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft de ouder van een Unieburger het recht zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Verwerende partij beroept zich op artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet om verzoeker verblijf te weigeren.

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat verblijf om redenen van openbare orde enkel mag geweigerd worden indien deze redenen:

“in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Verwerende partij beroept zich in de motivering van de bestreden beslissing enkel op signalering in het Schengen Informatie Systeem. Dit verslag stelt echter enkel vast dat verzoeker is uitgesloten van de bescherming van de Conventie van Geneve op grond van artikel 1F van die Conventie, waarna dit artikel geciteerd wordt. Nergens wordt in het verslag [...] gesteld welke de redenen voor de uitsluiting van verzoeker van de bescherming die de Conventie van Geneve op basis van artikel 1F van die Conventie nu net waren.

Verwerende partij kon er niet rechtmatig van uitgaan dat de ernstige redenen die de Nederlandse overheid toelieten om te veronderstellen dat verzoeker een van de feiten opgesomd in artikel 1F heeft gepleegd, ook een gedrag uitmaken in de zin van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet, namelijk een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Artikel 1F van de Conventie van Genève betreft ernstige redenen om te veronderstellen dat iemand een feit heeft gepleegd met het oog op uitsluiting van de bescherming die deze Conventie biedt. Het is een erg belangrijk artikel maar heeft een erg strikt omlind toepassingsgebied. Het artikel laat enkel toe de beschermingswaardigheid van een persoon die onder de toepassing van de Conventie zou vallen te bepalen op basis van veronderstellingen (waar er weliswaar ernstige redenen voor bestaan.) in verband met het al dan niet gepleegd hebben van bepaalde erg grove feiten.

Het feit dat artikel 1F van de Conventie van Geneve werd toegepast laat met andere woorden niet toe om te bepalen of iemand ook een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, zoals vereist door artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet vereist een gedrag dat een actuele en werkelijke bedreiging inhoudt. De veronderstellingen die aan de basis van de uitsluiting van artikel 1F van de Conventie liggen hebben betrekking op gepleegde feiten en niet op een gedrag dat hier en nu een bedreiging vormt. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat wat een persoon in een compleet verschillend historisch, geografisch en sociaal kader heeft verricht ook een actueel en werkelijk bedreigend gedrag inhoudt. Ook het feit dat artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig niet volstaan om iemand op basis van redenen van openbare orde het verblijf te weigeren wijst er ondubbelzinnig op dat feiten in het verleden op zich onmogelijk kunnen volstaan om iemand om redenen van openbare orde het verblijf te weigeren. Een uitsluiting van de Conventie van Geneve op basis van artikel 1F houdt niet, ipso facto, een reden van openbare orde om iemand verblijf te weigeren in.

Indien verwerende partij er werkelijk van overtuigd was geweest dat het feit dat verzoeker is uitgesloten op basis van artikel 1F van de Conventie van Geneve inhoudt dat zijn gedrag daarom automatisch een

actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt dan diende verwerend partij aan te tonen waarom dit zo was.

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij zich beperkt tot een motivering die los staat van het individuele geval. Een dergelijke motivering mag volgens artikel 43, 2° laatste lid, niet worden aangevoerd. Verwerende partij heeft haar beslissing niet uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van verzoeker, zoals vereist is door artikel 43, 2° laatste lid, maar heeft zich louter gebaseerd op het feit dat er een verdragsartikel werd toegepast in verzoekers procedure in Nederland.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Verder kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid of verwerende partij een evenredigheids-toets heeft gemaakt. Nergens worden immers de feiten weergegeven die aanleiding gaven voor de uitsluiting op basis van artikel 1F, en die zwaarder zouden doorwegen dan artikel 8 EVRM.

Gezien het feit dat verwerende partij geen evenredigheidstoets heeft gemaakt, noch heeft onderzocht of het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, en zelfs niet onderzocht heeft wat de redenen net waren die ten grondslag lagen aan verzoekers uitsluiting van de Conventie van Genève, schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

In ondergeschikte orde dient het volgende opgemerkt te worden. Indien verwerende partij zich de moeite had getroost om na te gaan waarom verzoeker precies uitgesloten werd van het vluchtelingenstatuut door de Nederlandse autoriteiten, dan had verwerende partij makkelijk kunnen constateren dat verzoeker allesbehalve een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving vormt.

In de eerste plaats dient het opgemerkt te worden dat de feiten die verzoeker worden aangewreven zich afspeelden eindjaren '80. Verzoeker zou ten tijde van de Koude Oorlog lid zijn geweest van de Afghaanse staatsveiligheid genaamd KhAD/WAD. In 1992 verliet verzoeker Afghanistan, en werd de KhAD/WAD opgedoekt. Het gaat bijgevolg over feiten van meer dan twintig jaar geleden. Men kan moeilijk stellen dat verzoeker op dit moment een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang, indien het gaat over zaken die zich meer dan twee decennia geleden hebben afgespeeld.

Verder is het van belang om op te merken dat artikel 1F van de Vluchtelingenconventie met betrekking tot Afghaanse asielzoekers in Nederland op geheel andere wijze wordt toegepast dan in België. De Nederlandse werkwijze is vatbaar voor zware kritiek.

Op 29 februari 2000 vaardigde de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken een ambtsbericht uit, waarin besloten werd dat voormalige leden (vanaf de rang van onderofficier) van de Afghaanse veiligheidsdiensten onder het communistische regime zich per definitie schuldig hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Iedereen vanaf de rang van onderofficier bij de KhAD/WAD wordt daardoor automatisch uitgesloten van het vluchtelingenstatuut op basis van artikel 1F (zie stuk 2 als bijlage), tenzij men het bewijs van het tegendeel kan leveren. De bewijslast komt dus volledig bij de asielzoeker te liggen: deze is per definitie uitgesloten van het vluchtelingenstatuut, tenzij hij kan bewijzen dat hij zich nooit schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen.

Dit staat in scherp contrast met de procedure die in België wordt gehanteerd: hier wordt immers elke zaak individueel onderzocht, zonder bepaalde categorieën van personen op voorhand uit te sluiten van de bescherming geboden door de Vluchtelingenconventie.

Indien de Nederlandse overheid verzoeker een individuele behandeling van zijn zaak had gegund, en hem niet automatisch had uitgesloten omwille van het gegeven dat hij tot een specifieke groep zou behoren, dan had men tot een geheel andere conclusie kunnen komen. Verzoeker beschikt immers over een attest van het Consulaat van Afghanistan in Nederland en een verklaring van het Afghaanse ministerie van buitenlandse zaken, waarin officieel verklaard wordt dat na een zorgvuldig onderzoek geen aanwijzingen zijn gevonden dat verzoeker lid was van een veiligheidsorgaan, of a fortiori mensenrechtenschendingen heeft begaan (zie stuk 3). Door de torenhoge bewijslast die in de Nederlandse procedure op verzoeker rustte, waarbij verzoeker diende aan te tonen dat hij nooit iets verkeerd heeft

gedaan (hetgeen een negatief bewijs vormt en bijgevolg schier onmogelijk is), slaagde verzoeker er echter niet in zijn uitsluiting van het vluchtelingenstatuut te voorkomen.

Niet enkel de Nederlandse procedure op zich is laakbaar, ook de fundamenten van deze procedure - waarbij iedereen vanaf de rang van onderofficier bij de KhAD/WAD per definitie wordt verdacht van mensenrechtenschendingen en daardoor uitgesloten van het vluchtelingenstatuut - kan men op zijn minst wankel noemen.

De Nederlandse overheid baseerde haar beslissing van 29 februari 2000 om de categorie van (onder)officieren van de KhAD/WAD uit te sluiten van het vluchtelingenstatuut op zeer twijfelachtige informatie. Ze gaat uit van de premisse dat alle onderofficieren en officieren van deze Afghaanse veiligheidsdienst zich schuldig hebben gemaakt aan schendingen van de mensenrechten omdat dit deel uitmaakte van de loyaliteitstest die iedere hogere in rang diende af te leggen, en doordat er een soort roulatiesysteem ervoor zorgde dat alle medewerkers in contact kwamen met de martelpraktijken (zie stuk 2).

Deze stelling wordt echter tegengesproken door een UNHCR rapport van mei 2008, waaruit blijkt dat tijdens de laatste jaren van het bestaan van de KhAD/WAD promotie ook mogelijk was zonder dat er een loyaliteitstest diende afgelegd te worden, en dat er geen sprake was van een systematisch roulatiesysteem dat er voor zorgde dat alle (onder)officieren bloed aan hun handen hadden (zie stuk 4). Dit rapport van UNHCR, een uiterst gezaghebbende bron, haalt de fundamenten van het Nederlandse beleid volledig onderuit. Er is geen enkele reden om KhAD/WAD officieren a priori te beschouwen als schenders van de mensenrechten en hen als groep uit te sluiten van bescherming geboden door de Vluchtelingenconventie, zonder over te gaan tot een individuele beoordeling van de zaak.

Deze conclusie werd ook getrokken door de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken van de Rechtbank van 's-Gravenhage op 18 februari 2009 (zie stuk 5), waarin de fundamenten van de Nederlandse procedure ten opzichte van voormalige leden van de KhAD/WAD volledig onderuit wordt gehaald. De rechtbank komt tot de conclusie dat de informatie op basis waarvan besloten werd op alle (onder)officieren van de KhAD/WAD per definitie uit te sluiten op basis van 1F Vluchtelingenconventie, helemaal niet betrouwbaar is, en wordt tegengesproken door andere, meer gezaghebbende bronnen.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de uitsluiting van verzoeker op basis van artikel 1F Vluchtelingenconventie in Nederland via een zeer twijfelachtige procedure plaatsvond, een procedure die daarbovenop uitgaat van enkele premissen die niet op objectieve informatie zijn gestoeld. Verzoekers' dossier werd nooit individueel behandeld. Louter door het eventueel toebehoren tot een bepaalde groep stelde de Nederlandse autoriteiten dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker mensenrechtenschendingen beging. De informatie waarop de Nederlandse overheid deze beslissing baseerde, wordt echter ondubbelzinnig tegengesproken door UNHCR, het referentiepunt met betrekking tot asielaangelegenheden.

Ondanks het problematisch karakter van de Nederlandse beslissing tot toepassing van artikel 1F vluchtelingenconventie, en ondanks het feit dat de Belgische overheid er een geheel andere procedure op na houdt, nam verwerende partij deze beslissing tot uitsluiting kritiekloos over, en gebruikte verwerende partij deze uitsluiting als basis voor de bestreden beslissing. Op basis van de hoogst twijfelachtige beslissing van de Nederlandse overheid weigerde verwerende partij verzoeker het verblijf op het Belgische grondgebied, waarbij verwerende partij dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig te werk ging.

Naast de schending van de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht beging verwerende partij hierdoor ook een schending van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet. Om te beginnen is er geen sprake van een actuele bedreiging van een fundamenteel belang, aangezien het gaat over zaken die zich meer dan twee decen[n]ia geleden afspeelden. Verder kan het verblijf enkel om redenen van openbare [orde] geweigerd worden wanneer die redenen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene. Zoals hiervoor werd aangetoond, werd verzoeker echter uitgesloten van het vluchtelingenstatuut omwille van zijn toebehoren tot een bepaalde groep, en niet omwille van zijn individuele acties. Tot slot kan men op basis van de lamentabele Nederlandse procedure, die gestoeld is op foutieve informatie, niet stellen dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

[...]

Verwerende partij heeft vooreerst de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavig geschil optreedt als annulatierechter. De Raad is in die hoedanigheid niet bevoegd zich uit te spreken omtrent de in de door Nederland opgenomen signalering in het Schengen Informatie Systeem van verzoeker. In de mate dat verzoeker deze signalering op zich inhoudelijk lijkt te betwisten of minstens te nuanceren, is het middel derhalve onontvankelijk.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot verzoeker, de link legt tussen het gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid enerzijds en de signalering van verzoeker in het Schengen Informatie Systeem door Nederland anderzijds. De thans bestreden beslissing citeert tevens de bewoordingen van de signalering en hieruit blijkt dat verzoeker voor onbepaalde tijd gesignaleerd werd omdat toepassing werd gemaakt van art. 1F van de Conventie van Genève en dat de handelingen waarvoor verzoeker verantwoordelijk wordt gehouden ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren.

Verzoeker betwist niet uitgesloten te zijn van de toepassing van de Conventie van Genève op grond van art. 1F en dat hij voor onbepaalde tijd gesignaleerd werd door de Nederlandse autoriteiten.

Deze feiten maken dat verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. Hoewel de thans bestreden beslissing geen melding maakt van de precieze omschrijving van deze zware misdrijven, lijkt deze conclusie, gelet op de bewoordingen van art. 1F van de Conventie van Genève en de interpretatie ervan in casu door de Nederlandse autoriteiten, gerechtvaardigd en dus zeker niet kennelijk onredelijk.

Art. 1F van de Conventie van Genève heeft immers enerzijds tot doel om bepaalde mensen uit te sluiten van internationale bescherming, 'omdat zij het niet verdienen' ("persons who were deemed unworthy of international protection" zie UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, punt 147).

Anderzijds is art. 1F een instrument om de openbare orde en nationale veiligheid in het land te vrijwaren waar de betrokkene zich bevindt (idem punt 148).

De ernst van de gepleegde feiten blijkt derhalve impliciet doch zeker enerzijds uit de bewoordingen van art. 1F en anderzijds uit de ratio legis ervan.

Art. 43 van de wet van 15 december 1980 voorziet expliciet dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden mag worden geweigerd om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid, binnen bepaalde perken:

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

Gelet op voorgaande motiveerde de gemachtigde in casu terecht dat "uit de ernst van de feiten blijkt dat de bescherming van de openbare orde alsmede het voorkomen van strafbare feiten en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, zwaarder dient te wegen dan het belang van betrokkene bij een ongestoord familie- en gezinsleven" en dat "uit voorgaande blijkt dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er werd derhalve rechtmatig toepassing gemaakt van art. 43 van de wet van 15 december 1980."

2.3. Het staat niet ter discussie dat de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, gelet op artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid heeft om het verblijf te weigeren aan een vreemdeling die verzoekt om, in functie van zijn Nederlandse dochter, tot een verblijf in België toegelaten te worden. Verzoeker

betoogt evenwel dat niet blijkt dat voldaan is aan de in dit wetsartikel gestelde voorwaarden om er toepassing van te kunnen maken.

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel van zijn middel dat in de bestreden beslissing weliswaar wordt verwezen naar de inlichtingen die werden verkregen via de Nederlandse autoriteiten ingevolge zijn signalering in het Schengen Informatie Systeem maar dat uit deze bron verkregen informatie niet blijkt om welke redenen hij precies werd uitgesloten van de bescherming die geboden wordt door het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zodat verweerder niet kon besluiten dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De Raad stelt vast dat het feit dat een onderdaan van een derde staat die zich beroept op een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Europese Unie is opgenomen in het Schengen Informatie Systeem kan worden beschouwd als een aanwijzing dat er een reden is die het rechtvaardigt om de betrokken vreemdeling dit verblijfsrecht te weigeren. Deze aanwijzing moet evenwel worden gestaafd door inlichtingen aan de hand waarvan de lidstaat die het Schengen Informatie Systeem raadpleegt, vooraleer het verblijfsrecht te weigeren kan vaststellen dat de betrokken vreemdeling een gedrag vertoont dat toelaat te besluiten dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving (cf. HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie v. Koninkrijk Spanje).

Verweerder heeft naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker gesignaleerd was door de Nederlandse autoriteiten contact opgenomen met deze autoriteiten teneinde te vernemen wat de reden van de signalering was. Hij werd op 2 januari 2012 op de hoogte gesteld van het feit dat verzoeker gesignaleerd werd omdat hij in Nederland werd “ongewenst verklaard”. Hierbij werd uiteengezet dat deze maatregel werd genomen omdat verzoeker, in toepassing van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, daar hij verantwoordelijk wordt gehouden voor feiten die ook in Nederland als zeer zware misdrijven zouden worden gekwalificeerd en Nederland niet als gastland wenst op te treden voor personen die dergelijke misdrijven hebben gepleegd. Er werd ook verwezen naar artikel 67, eerste lid, e van de Nederlandse Vreemdelingenwet dat voorziet dat de Minister een vreemdeling ongewenst kan verklaren in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

Verweerder oordeelde dat – nu de beslissing van de Nederlandse autoriteiten om verzoeker ongewenst te verklaren het gevolg is van zijn uitsluiting van de vluchtelingenstatus en dat een dergelijke uitsluiting slechts mogelijk is indien zeer ernstige feiten werden gepleegd – het vaststaat dat verzoeker een persoonlijke gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad dient echter op te merken dat een vreemdeling ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (cf. HvJ 9 november 2010, C-57/09 en C-101/09, B. & D. v. Bondsrepubliek Duitsland). De loutere vaststelling dat verzoeker in Nederland werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus omwille van handelingen die hij in het verleden stelde in zijn land van herkomst laat bijgevolg niet zonder meer toe te besluiten dat hij een “actueel gevaar” vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Aangezien uit het door verweerder aan de Raad voorgelegde administratief dossier verder blijkt dat hij niet op de hoogte was van de precieze feiten die de Nederlandse autoriteiten ertoe brachten verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus, was hij niet in de mogelijkheid om te verifiëren of uit deze feiten – zo er al kan gesproken worden van feiten aangezien de uitsluiting overeenkomstig artikel 1F van de Vluchtelingenconventie reeds mogelijk is op basis van een gefundeerde veronderstelling – kan worden afgeleid dat verzoeker in België enige bedreiging vormt en is zijn standpunt dat uit de door hem verzamelde inlichtingen een “actueel gevaar” voor de openbare orde blijkt kennelijk onredelijk.

Ook uit het feit dat verzoeker door de Nederlandse autoriteiten voor onbepaalde tijd werd gesignaleerd op zich kan in voorliggende zaak niet worden afgeleid dat verzoeker een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde. De signalering is immers gebaseerd op een beslissing tot het ongewenst verklaren die genomen werd in toepassing van artikel 67, eerste lid, e van de Nederlandse Vreemdelingenwet dat verwijst naar het belang van de internationale betrekkingen van Nederland en niet op een beslissing die genomen werd in toepassing van artikel 67, eerste lid, c dat verwijst naar vreemdelingen die een gevaar

vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Er blijkt derhalve niet dat de Nederlandse autoriteiten verzoeker hebben gesignaleerd omdat hij na zijn komst naar Nederland nog gedragingen stelde die erop wijzen dat hij een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoeker kan gevolgd worden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid en dat deze genomen werd op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK